

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשת תצווה

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	הזמנים ל"פ לוח "אר המים"
18:59	18:18	17:06	ירושלים
18:56	18:15	17:23	ת"א
18:57	18:16	17:24	חיפה
18:58	18:17	17:25	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

בשבוע הבא, אנו נקרא במגילת אסתר את העצה שנתנה זרש לבעלה המן הרשע, "ותאמר לו זרש אשתו וכל אוהביו, יעשו עץ גבוה חמשים אמה". (אסתר, ה, יד), ובעצה זו שנתנה להמן, התקיים בו הפסוק מתהילים "בור כרה ויחפרהו". (תהילים ז, כז). ולבסוף, העץ שהמן הכין כדי לתלות את מרדכי היהודי, שימש בסופו של דבר לתליית המן עצמו בהוראת אחשוורוש. וכך גם בחיים מידה כנגד מידה, אדם עושה מעשה, לעצמו הוא עושה. כשם שאתה נוהג עם אחרים, כך גם בשמיים יסובבו שיהגו איתך. וכפי שהגמרא בסוטה דף ח' אומרת "במידה שאדם מודד – בה מודדים אותו". ראינו בדברי קודשו של רבי יום טוב קארו ז"ל רמז נפלא לדברים אלה: הגובה של העץ – "חמשים אמה" = 444 הם בדיוק הגימטריה של המילים "בור לעצמו". ועוד, שתליתו של המן היתה הפתח לתהליך הישועה של עם ישראל, שנקרא "נס פורים" והמילים "נס פורים" בגימטריה 446 שזה הגימטריה של המילים שהזכרנו למעלה (עם הכולל). ולגבי המן הרשע, אותיותיו של המן מתחלקות כך: ה – 5 חמישה חומשי תורה, מ – 40 ארבעים יום ששה משה רבנו בשמיים, נ' – 50 חמישים יום לאחר ספירת העומר – לאחר שבעה שבועות, קיבלנו את התורה בחג השבועות. וכידוע המן הרשע הוא מזרע עמלק, ועמלק כידוע גימטריה "ספק" שהיצר הרע גורם לאדם ספקות באמונה, ורק דרך אחת יש כדי להתמודד עם היצר הרע – התורה הקדושה. אדם שלומד תורה יש לו כוח לעמוד מול הניסיונות ומול היצר הרע.

בפרשת השבוע, אם נשים לב, לא מוזכר שמו של משה רבנו בכל הפרשה כולה. ואם נתעמק עוד יותר נשים לב, שפרשת תצווה תמיד מגיעה בסמוך לתאריך פטירתו והולדתו של משה רבנו – ז' באדר. ומה הקשר בין הדברים? אז כידוע, משה רבנו הקדוש, ביקש מה' יתברך שישלח לעם ישראל על חטא העגל. וכזכור הוא אמר לה' "מחני נא מספרך אשר כתבת". ובאמת רואים ששמו של משה לא מופיע בפרשה זאת אך הוא רמז בה. אם ניקח את שמו של משה בכתוב מלא: משה = מם, שין, הא ונעלים את האותיות הראשונות (משה) בדיוק כמו ששמו נעלם מהפרשה, אז נישאר עם האותיות 'י' ו'א'. שהם בגימטריה 104 כמספר הפסוקים שיש בפרשה זו. ועוד סיבה מדוע דווקא בפרשה זו משה לא מוזכר. הרי משה אמר לה' "מחני נא מספרך אשר כתבת" "ספרך" כלומר – ספר כ'. (האות כ' בגימטריה 20), והפרשה ה 20 בתורה היא פרשת תצווה. ואף על פי שבסוף ה' מחל לבני ישראל בכל זאת משה כבר ביקש מחני נא מספרך אז שהצדיק גוזר ה' מקיים.

ולסיום, מה ניתן ללמוד מכך שמידות ארון התורה הם לא שלמים אלא הם חצי (1 וחצי, 2 וחצי)? לרמז לאדם שאף פעם לא הגעת לשלמות, אתה עוד בחצי, שיהיה לך תמיד לאן לשאוף. לעולם לא יחשוב אדם שלמד תורה וסיים ללמוד את כל התורה, או בכל דבר בחיים, שלא יבוא האדם לידי גאווה ויחשוב שהוא מושלם וסיים לעבוד על מידותיו. תמיד יש לאן להתקדם ולשאוף, תמיד יש משהו חדש שלומדים, ולכן אסור לאדם לחשוב שכבר למד הכל וידע הכל והוא מושלם כי זאת הסכנה הגדולה ביותר לבוא לידי גאווה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

יצחק בן רחל
דוד בן נטע
יקותיאל בן שושנה
דוד בן אוריט
דבורה בת גולה

גרשון בן רחמה
אהרון בן חזלה
חי בן ירדנה
חנניה בן אסתר
יהושוע בן תמו
יוחנן בן בסקי
נתנאל בן אורלי
ישראל בן נזי
יעקב בן סעידה
אליהו בן רחל
שמעון בן עיישה

אורלי בת סעידה
נוריה בת נעימה
קוקב בת אביגיל
אינס בת מרים
חדווה בת מסעודה
ציפורה בת רבקה
ז'נין בת מזל
שרה בת זילפה
שרה בת חנינה
אליס עישה בת סימי
חנה בת זוהרה

אזכרת השבת
מרדכי בן אסתר
אסתר בת מרים
מרים בת אסתר

"דיבורי תפילה אינם כדי שהבורא יוכל לשמוע, אלא כדי לפנות בך מקום שתוכל בו לקבל".

(רבי נחמן מברסלב)

2 אמו

3 אמו

4 אמו

ראשון	יב' אדר	שני	יג' אדר	שלישי	יד' אדר	רביעי	טו' אדר	חמישי	טז' אדר	שישי	יז' אדר	שבת	יח' אדר
סו"ז ברכת לבנה כל הלילה פטירת הצדיקים: ר' יודאל קואניקה ר' אברהם ב"ר גרשון אשכנזי	תענית אסתר ל"א תחנון במנחה פטירת הצדיקים: ר' שמואל שטראשון, ר' ישראל שלום ורבי משה פיינשטיין	פורים ל"א תחנון פטירת הצדיק ר' יעקב כהנא	שושן פורים ל"א תחנון פטירת הצדיקים: ר' יצחק אבולעפיא ר' צבי הירש – קב הישר	פטירת הצדיקים: ר' פנחס מנחם אלטר ר' אליעזר מנחם מנדל	פטירת הצדיק: ר' יצחק מבויאן	שבת פרה פטירת הצדיק: יסוד שורש העבודה- ר' אלכסנדר זיסקינד							

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

ברוב השנים שבת זו של פרשת "תצוה" היא השבת שלפני חג הפורים. לפי תקנת חז"ל (ראה מגילה ט,ב) בשבת שלפני פורים מוציאים שני ספרי תורה. בספר הראשון קוראים שבעה עולים בפרשת השבוע, ובספר השני המפטיר קורא את תשעת פסוקי פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק". (הנמצאים בסוף פרשת כי תצא שבספר דברים). והטעם לתקנה זו הוא, כדי להסמיך את מעשה המן שהיה בחג הפורים למעשה עמלק, כיוון שהמן היה מזרעו של עמלק. ועל שם הקריאה המיוחדת שמוסיפים בשבת זו היא נקראת "שבת זכור".

בפסוקי פרשת זכור נאמר "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים, אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עייף ויגע ולא ירא אלקים". (דברים כה, זי-יח). ומבארים חז"ל (פרקי דר"א פרק מג) שעל עם ישראל שהיו מצויים בתוך תחומם של ענני הכבוד הקדושים בוודאי שלא היתה לעמלק שום אפשרות שבעולם לשלוט, כיוון שענני הכבוד היו מגנים עליהם כחומה בצורה מפני כל צר ואויב. אולם היו כמה מעם ישראל שפגמו בקדושת בריתם, ולכן ענני הכבוד הקדושים שלא היו מסוגלים לסבול שום צד של פגם וטומאה, פלטו אותם החוצה עד שיטהרו מטומאתם ורק עליהם בלבד היה לעמלק הרשע אפשרות לשלוט. וזוהי אפוא משמעות הפסוקים הנזכרים (כפי שמפרש רש"י שם) "אשר קרך בדרך" לשון קרי וטומאה, כיוון שרק על אלו שפגמו בבריתם היה לעמלק כוח לשלוט. "ויזנב בך" – מכת זנב, על שם שהיה עמלק חותך מילותיהם וזורקן כלפי מעלה. "כל הנחשלים אחריך" – לעמלק היה כוח לשלוט רק על אותם נחשלים וחסרי כוח מחמת חטאם, אשר משום כך היה הענן פולטם. "ואתה עייף ויגע ולא ירא אלקים" – ששליטת עמלק היתה רק על אותם שנשמתם האלוקית כבר עייפה מחמת פגמיהם אשר נבעו מכך שסרה מעליהם יראת ה'. וכל חשקו ורצונו של עמלק היה לפגום את קדושתם של עם ישראל, ועל ידי כן לגבור עליהם. (אמרי נועם, תצוה, מאמר ו').

עשיר או עני? אם נגזר שהוא יהיה עשיר, מכלום הוא יעשה עיסקה, בכל מה שהוא ישלח את ידו הוא ירוויח. ואם חלילה נגזר שהוא יהיה עני, כל עיסקה שיעשה הוא יפסיד, אפילו שהוא מוכשר ויש לו תואר שני או תואר שלישי, בכל זאת כיוון שנגזר עליו שיהיה עני, כל המאמצים שיעשה לא יועילו. גם אם הוא יקנה את הכרטיס שאמור לזכות בלוטו, הוא יפספס את הזכייה, כגון שיאבד לו הכרטיס וכיוצא בזה. נמצינו למדים שכל דבר בעולם בא בגזירה של ה', ולכן האדם לא צריך ללכת נגד הגזירה של ה', אם הוא נולד חכם, שיהיה שמח וגם אם הוא נולד טיפש, שישמח בחלקו.

אבל המלאך לא שואל את הקב"ה אם יהיה צדיק או רשע, לא גוזרים על טיפה זו תהיה צדיק או חס ושלום ההפך, שכן זה נתון לבחירתו של האדם, משמיים לא כופים על אף אחד את דרך ה', כמו שנאמר "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב, ואת המוות ואת הרע... ובחרת בחיים". (דברים ל'). אני מצייע לך לבחור בחיים, אבל אני לא יכפה אותך. אנחנו יכולים לראות שיש הרבה אנשים שהולכים נגד ה' ולא קורה להם שום דבר רע ח"ו, אלא הם מצליחים ומרוויחים בכל דבר. ומצד שני, אנחנו רואים שיש צדיקים שסובלים, ואם כן, צריך להבין איך איוב, שהיה חכם גדול והיה שקול כאברהם אבינו, אמר לפני הקב"ה "בראת צדיקים בראת רשעים, (התירוץ לזה הוא בפרק י"ד ובפרק כ"ז).

וגם להבין מהות מדרגת הבינוני, שבוודאי אינו מחצה זכויות ומחצה עוונות. – הרמב"ם (בפ"ג מהלכות תשובה הלכה א-ב) כותב מהי ההגדרה של בינוני, וז"ל, כל אחד ואחד מבני האדם יש לו זכויות ועוונות, מי שזכויותיו יתירות על עוונותיו צדיק, ומי שעוונותיו יתירות על זכויותיו רשע, מחצה למחצה בינוני וכו'. ושקול זה אינו לפי מניין הזכויות והעוונות, אלא לפי גודלם ויש זכות שהיא כנגד כמה עוונות, שנאמר "יען נמצא בו דבר טוב" (מלכים א' י"ד). ויש עוון שהוא כנגד כמה זכויות, שנאמר "וחוטא אחד יאבד טובה הרבה" (קהלת ט'). ואין שוקלין אלא בדעתו של אל דעות, והוא היודע איך עורכין הזכויות כנגד עוונות. כלומר, רק הקב"ה יודע כיצד לשקול הפסד מצווה כנגד שכרה. ("בצור ירום" חלק א', פרק א', עמ' 161-160)

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

בחבל תאפיללת שבמרוקו לא היו כהנים מצויים, עד שהצדיק הקדוש ר' דוד אבוחצירא זיע"א, הביא כהן מהעיר דיבדו (עיר הכהנים), במיוחד לצורך מצוות פדיון הבן, ומצוות ברכת כהנים, שמו של הכהן היה – רבי אליהו הכהן זצ"ל. רבי דוד אבוחצירא הקדוש, לימד אותו ובמשך הזמן, הפך להיות תמיד – חבר של רבי דוד זיע"א, ולגודל חיבתו והערכתו, נשא רבי דוד את בתו חנה לאישה. בבא סאלי כיבד מאוד את הכהנים, ובמיוחד את הכהנים שהובאו לתאפיללת. ומעשה שישבו לסעוד בבית רבינו ובסוף הסעודה אמר בבא סאלי, שהכהן יברך. כל המסובים הסתכלו זה על זה, מצפים לדעת מיהו הכהן אליו התכוון הבבא סאלי. הצביע בבא סאלי על רבי צבי בן ברוך ריבק, שהיה אורח בלתי מוכר, ובא להתברך על ידי הבבא סאלי. "הוא כהן" אמר בבא סאלי והצביע על ר' צבי. כולם השתאו מרוח הקודש של הבבא סאלי הקדוש... ומעשה נוסף, עם איש שמחלל שבת, שבא לביתו של בבא סאלי לקבל ברכה, וסידנא בבא סאלי סירב לקבלו, אך ששמע בבא סאלי, שאותו אחד הוא מזדע אהרון הכהן, הרשה להכניסו ולכבדו רק בזכות כהונתו. ומעשה היה, שבבא סאלי התבודד, ולא רצה לקבל אדם. כששמע בבא סאלי את שמו, שאלו "האם אתה בנו של ר' בן ציון כהן מצפת?" "כן" ענה האיש. כששמע בבא סאלי את תשובתו החיובית מיד הרשה לו להיכנס לכבוד קדושת כהונתו ולכבוד מור אביו ע"ה.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

שלום בית עם האישה

פעם בעת שישב הצדיק רבי נחמן מברסלב על שולחנו עם קהל חסידיו, אמר לפתע "מי שיש בו עזות כזו, עוד ישב בשולחן זה ויהרהר במחשבות רעות" והוסיף הצדיק ואמר "איני מתכוון לא לאנשי העיירות צ'רייין, ולא ברסלב, ולא טפליק. (העיר היחידה שלא הזכיר היתה טירדוצא). והבינו החסידים, מי הוא אותו האיש, כי היה שם איש אחד מטירדוצא, שלא היה לו שלום בית עם אשתו במשך כשנתיים, והעז מצחו והתעקש עם אשתו ולא רצה להשלים עימה. ותכף קם רבי נחמן מברסלב מהשולחן, ונכנס לחדרו. האיש הנ"ל, קם מיד ממקומו, ועמד בפתח לחדרו של רבי נחמן, והחל לבכות הרבה מאוד. וגם שאר החסידים ביקשו מרבי נחמן שיתפלל עבורו שיזכה לשלום בית. רבי נחמן הסכים לברכו רק כאשר הבטיח האיש שיחזור לביתו ישלים מיד עם אשתו ויפייס אותה. (שיח שרפי קודש א – תקיט).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

רבי יחזקאל לנדא – הנוודע ביהודה, רבה של פראג, הביט ברחמים גודלים על לייבל – מעשירי העיר ועמודי התנוך של הקהילה. לייבל עמד שופף, רועד, פניו היו חיוורות ומיסורות, התברר כי איבד את כל רכושו והוא למעשה עני וחסר כל. שרשרת של מפלות ואכזבות, פקדו אותו, ומחמת הבושה, העדיף להעלים את מצבו מהציבור, העניים המשיכו לרפוק על דלתותיו, והוא המשיך לפרנסם, למרות היותו עני ודל אמצעים, אולם כעת, מצבו החמיר, והוא הגיע למצב של פת לחם ממש. "האם אתה רוצה שאשיג עבורך תמיכה נכבדת מקופת הקהילה? ומבלי שגבאי הצדקה עצמם ידעו למי הצדקה מיועדת?" הציע הנוודע ביהודה ללייבל. עיניו של לייבל התכווצו, "לא" אמר בקול חנוק, "לא אוכל להיסיף לחיות בעירי ולפגוש יום יום במכריי בעודי יודע שאת מזונותי ומזונות אשתי וילדיי מספקים חבריי. בכונתי לצאת מהעיר, ולרפוק על דלתות נדיבים ולקבץ נדבות שיאפשרו לי לשקם את עסקיי." "אם כן, מה תבקש ממני?" שאל הנוודע ביהודה מלייבל. לייבל השפיל מבטו, "איגרת המלצה. יודע אני כי שמו של הרב נישא לפניו, וכי בכוחו לפתוח דלתות רבות. בקשתי אם תוכל לכתוב לי איגרת חתומה בכתב ידך, הממליצה לסייע לי ברוחב לב". רבי יחזקאל לנדא, הנוודע ביהודה, הסכים, למרות שהוא לא נהג לחלק איגרות מסוג זה, אך הפעם חרג ממנהגו, וללא אומר דברים, הוציא ממגירת שולחנו דף וקולמוס, ורשם עליו דברי המלצה חמים ביותר. ובאמת, האיגרת של הנוודע ביהודה עזרה מאוד ללייבל, כל מקום שאליו הגיע, נהג לפנות תחילה לרב המקום, להציג בפניו את האיגרת, והרב היה מכוונן לאנשים הנוכחים. את הכסף שהשיג חילק לשניים. את החלק הקטן השאיר לעצמו למחיתו, ואת החלק הגדול שלח לבני משפחתו שיהיה להם במה להתפרנס. פעם אחת, כאשר הגיע למקום כלשהו, פנה לייבל לרב המקום, כמו תמיד, כדי שהוא יכוון אותו ליהודים עשירים ורחמנים. "גש נא ליהודי פלוני, עשיר הוא ואיש חסד, אמור לו שאני שלחתי אותך אליו". העשיר שמע שאת העני (לייבל) שלח רב העיר, שמח שמחה גדולה על הזכות שנפלה בחלקו לארח ולהכניס עני מסוג זה. העשיר אירגן לו מיטה חמה, אוכל ושתייה. "מצטער שאתה צריך לחלוק חדר עם אורח נוסף" התנצל בעל הבית בפני לייבל. "זהו דרשן שבא מעיר רחוקה, אני מקווה שתהנה מהשהייה בחברתו". לייבל והדרשן כמעט שלא נפגשו זה עם זה. עם בוקר היו פונים איש איש למלאכתו, הדרשן לדרשותיו, ולייבל לאיסוף צדקות ותרומות. רק לקראת הערב היו שבים לחדרים ופונים לישון. לכאורה, היה מקצועו של הדרשן מוכבד יותר משל לייבל. אף על פי כן, מלאכתו של לייבל – בזכות מכתבו של הנוודע ביהודה, היתה קלה משל הדרשן. שהיה צריך למצוא אנשים שיחפצו לשמוע את דרשותיו ואף לשלם תמורתן. בוקר אחד, שניעור לייבל משנתו ולבש את בגדיו, נדהם לגלות שאיגרת ההמלצה שהיתה בכיס מעילו, נעלמה. צמרמורת חלפה בגופו. כל גורלו היה תלוי באיגרת הזאת, מבט מהיר על מיטתו הריקה של הדרשן – הבהיר לו הכל. לייבל עזב מהר את בית מארחו, והחל לשוטט בחוצות העיירה באין תכלית. עתה היה דומה מאוד לכל עניי העיר, שקיבצו פרוטה לפרוטה. הוא בקושי הצליח לפרנס את עצמו, לאט לאט גם הכסף שהיה שולח לאשתו וילדיו הפסיק, הוא התבייש להודיע להם על האסון שאירע עימו. הדרשן לעומת זאת, נעשה חייל עם האיגרת הזאת, הוא נטש לחלוטין את כל הדרשות ודברי התורה שמסר, והחל להתעשר מהאיגרת ואיסוף צדקות מיהודים רחמנים. יום אחד, בעודו משוטט ברחוב, קלטו אוזניו של לייבל שירה שבקעה מבית מדרש קטן, היה זה בית מדרש של חסידים, הוא נכנס פנימה ומצא קבוצת חסידים שסיימה את התפילה, ועושה "לחיים" בשירה עליזה. לייבל גולל בפניהם את שרשרת מאורעותיו ומפלותיו, ועל אובדן האיגרת של הנוודע ביהודה, "שמע נא!" אמרו לו הנוכחים, "מחר אנו הולכים אל רבינו הקדוש – הבעל שם טוב. נזכיר אותך לפני לקבלת ברכה. רק המתן לנו שנשוב." חלפו ימים, בעודו הולך ברחוב, הבחין בשניים מהחסידים שפגש בבית המדרש "רבנו ביקשנו להזדרז ולשוב אל מקומנו, כדי להודיעך שעליך לשוב מיד לביתך". אמרו לו החסידים ונפרדו ממנו. לייבל לא היה חסיד אך החליט לציית להוראותיו הקדושות של רבי ישראל בעל שם טוב. לייבל חזר לפראג, וכאשר נכנס לבית המדרש להתפלל, איש לא זיהה אותו. לפתע הוא שמע שרעייתו עומדת להינשא לאדם אחר. התברר כי איגרת ההמלצה של הנוודע ביהודה, התגלתה בכיסו של מת אחד, והשמועה התפשטה שאותו לייבל (בעל האיגרת) נפטר, אך מהר מאוד הבינו את הטעות והנוודע ביהודה הבין כי רק בזכות רבי ישראל בעל שם טוב הקדוש שציווה על לייבל לחזור לפראג, התגלתה הטעות...

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

ובזה יתעורר האדם ויכלכל צעדיו וישקול בפלס מעשיו והנהגותיו היכן וכיצד להשתמש בשתי המידות והזריזות וההעצלות. הרב המופלא בעל ספר אורחות צדיקים (השער החמישה עשר – שער הזריזות) שכתב כדברים האלה והוסיף שאף על פי שמידת הזריזות טובה מאוד, מיהו לא יהיה זריז לרדוף אחר תאוותיו, ולטרוח אחר הנאותיו, ולרדוף אחר מעשיו הרעים. כי כאשר הזריזות לעניין התורה מביאה את האדם למעלה עליונה, כך הזריזות לעניין העבירות מביאה את האדם לשאול תחתית. וכאשר צריך זריזות לתורה, כך צריך זריזות לעניין העולם הזה, שיהיה זהיר וזריז במלאכתו, ויש הצלחה גדולה למי שעושה עניינים בזריזות. לכן, בן אדם, תהיה זריז לשני עולמים ועשה מלאכתך שהוא צרכי העולם הזה בזריזות, כדי שתיפנה מהרה למלאכת שמיים. ע"כ.

"וכלל הכל, מידת הזריזות היא מידה גדולה ונפלאה החל מלימוד תורה וקיום המצוות, וכלה בשאר ענייני החומר הנפסדים שהם ענייני העולם הזה. ולפיכך, מצינו שבמידה מפוארת זו בחרו כל הצדיקים לאורך כל הדורות להיותה לראש ועטרה לכל שלב בסולם עלייתם בעבודת הבורא יתברך, לפי שבעת שעשו באהבה רצון השם ומצוותיו, נתבטלה אהבת גופם ונתדבקה דעתם באהבת הבורא יתברך יוצר עולם, ובדרך זו זכו להשלים באהבה את רצון יוצרם."

ובשבוע הבא, נביא את דברי הרב, בנושא "מעלת הזריזות בהשכמה". (חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 72).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

שורש כל הטוב:

וזה כלל בידינו ששורש כל הרע זה כפיות טובה, ושורש כל הטוב זה הכרת הטובה. אדם שהגיע למידת הכרת הטובה, הוא טוב. כי הוא מכיר טובה, מודה לכולם, אוהב את כולם, רוצה בהצלחת כולם וכו'. זה מתחיל בבית, בין בני הזוג, שכל אחד אומר תודה לשני על כל דבר, בני זוג שנוהגים כך, בודאי שהבית שלהם הוא מקום של נועם ושלוש – מקום טוב. וכל החיים מלאים בנועם ושלוש, והם באמת חיים טובים, שמלאים בטוב אמיתי. ולמעשה, זה מתחיל הרבה לפני כן, בחינוך שהאדם קיבל, אם חינוכו אותו להיות "המן הרשע" – כפוי טובה, שחושב שהכל מגיע לו, וכולם כולל ההורים שלו צריכים להשתחוות לו ולשמש אותו, או שחינוכו אותו להיות מכיר טובה, להגיד תודה, להבין שלא הכל מגיע לו. (מתוך שעריו בתורה, עמ' 29).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

מעיקר הדין, אין חובה לבדוק הציציות בכל פעם קודם שמתעטף בטלית, ורק ממידת חסידות, נכון לבדוקם קודם הברכה, אם יש לו פנאי לכך. (יחו"ד ח/ו, א). ואם חושש שמחמת בדיקת הציציות יפסיד תפילה בציבור, או שיצטרך לדלג דבר מהתפילה, לא יבדוק הציציות כלל, ואפילו מידת חסידות אין בזה. וכן אם הצניע הטלית במקום שמור, אין צריך לבדוק הציציות קודם הברכה כלל. (הליכ"ע ח/א עמ' ב).

בחורים שהגיעו לכלל מצוות, אף על פי שאינם נשואים, המנהג פשוט אצל הספרדים ועדות המזרח, להתעטף בטלית גדול בתפילת שחרית. ואפילו אם יש להם טלית קטן תחת בגדיהם, וכן ראוי לנהוג. ונכון להנהיג כן גם לקטנים שהגיעו לחינוך, שיודעים להתעטף בציצית שיהיה עליהם טלית גדול בתפילת שחרית, אף על פי שיש להם טלית קטן עליהם. (יחו"ד ח/ד, ב).

מעיקר הדין, אין חיוב ללבוש טלית קטן במשך כל היום, מכל מקום ראוי ונכון מאוד שכל אדם ישתדל לקיים מצוה יקרה וחשובה זו, השקולה כנגד כל המצוות, וללבוש טלית קטן תחת בגדיו במשך כל היום. ונכון לחנך גם את הקטנים במצוה יקרה זו החל מגיע שש ולמעלה, ולהלבישם טלית קטן, "וחנוך לנער על פי דרכו, גם כי יזקין לא יסור ממנה". (יחו"ד ח/ד, ב, ט).

הסומא יכול לברך ברכת ההתעטף בציצית, שמתעטף בטליתו. ואף על פי שיש פוסקים שסוברים שסומא פטור מן הציצית, שנאמר "וראיתם אותם", מכל מקום, כיוון שהמחלוקת היא, אם סומא חייב בציצית או לא, ומרן פסק שחייב, ולכן רשאי לברך. (יבי"א, ח/ט צח, יט).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

אביו של הבן איש חי, הגאון רבי אליהו חיים, היה ידוע בגאונותו העצומה. לא רק תושבי בגדד, כי אם גם יהודי בבל כולה, וגם מחוצה לה, הריצו אליו את מכתביהם, ספקותיהם ושאלותיהם. יום אחד, הגיע שליח דואר עם מכתב מחכמי ארץ ישראל, מאת רבני ירושלים. היתה זו שאלה קשה בהלכה, שרק הגאון הקדוש רבי אליהו חיים יכול להשיב עליה. רבי אליהו חיים ישב שעות על גבי שעות, "אל תכניסו אליי איש" ביקש מהנוכחים, "אני זקוק לריכוז מוחלט ולמנוחת הדעת". בנו של רבי אליהו, רבי יוסף חיים, היה אז נער קטן, כבן 14 שנה, וטירדתו של אביו משכה את תשומת ליבו. "אבא מדוע הנך טרוד כל כך?" אביו סיפר לו על השאלה הקשה שרבני ירושלים שלחו לו, הבן איש חי, מיהר לזכור את הסוגייה בה מתעסק אביו, נפרד מאביו והלך לבית המדרש. שם בשקט מבלי שאיש ידע על כך, החל הבן איש חי לענות על הקושיה ששאלו רבני ירושלים, וכעבור כמה שעות, הוא סיים לכתוב תשובה מפורטת ומדוייקת כל כך. הוא מיהר אל הדואר ושלח את התשובה לרבני ירושלים. חלפו כמה ימים, והאיגרת הגיעה ליעד. רבני ירושלים קראו את התשובה, ונדמהו כמה חכמה עצומה יש בה, אך הם התפלאו מאוד לראות שמי שהשיב להם אתהתשובה הנפלאה הזאת, היה נער צעיר כבן 14 שנים, הבן איש חי - הבן של רבי אליהו. גם תשובתו של רבי אליהו הגיעה לבסוף לחכמי ירושלים. אך הם שלחו לו מכתב וכתבו לו שבנו הצעיר - רבי יוסף חיים, כבר השיב להם תשובה נפלאה ומדוייקת ובהירה כחמה, תשובה חכמה ביותר. אביו מאוד שמח מכך, ומאותו יום היה יקר כבודו של הבן איש חי שבעתים בעיני אביו..

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

וגם לבעל יש תפקיד חשוב. הוא שב מבית המדרש מלא וגדוש בתורה, על מה ישוחח עם אשתו? הרי לא שייך לחזור איתה על הסוגייה. הוא יכול לדבר אתיה דברים בטלים, לשון הרע ורכילות. אבל אפשר גם אחרת. הרי יש עניינים שגם אישה יכולה ואף צריכה לדעת וללמוד, בעיקר הלכות הקשורות לבית. אפשר לנצל את הזמן וללמוד ביחד את ההלכות הללו. מסופר על רבה של ירושלים, מרא דארעא דישראל, חכימא דיהודאי רבי יוסף חיים זוננפלד, שהיה נוהג ללמוד עם הרבנית שלו הלכות בשר וחלב, תערובות, מליחה, הלכות שבת וכיוצא בזה. עם הזמן היא ניהיתה בקיאה גדולה בהלכות, כשהיו באים לביתם לשאול שאלת רב, היא ידעה להשיב בעצמה. היא כמובן לא עשתה זאת, שהרי זהו תפקיד של הרב. אבל כשהיתה שומעת את פסקו של הרב, הדברים לא היו זרים לה, היא ידעה להכיר את גדולתו בתורה ועל ידי כך כבודו גדל בעיניה.

"ישראל אף על פי שחטא - ישראל הוא": כל נשמה מישראל יקרה בעיני הקב"ה. כתב רש"י הקדוש, "מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה. כשיצאו ממצרים מנאן, כשנפלו בעגל מנאן לידע מניין הנותרים. כשבא להשרות שכירתו עליהן מנאן. באחד בניסן הוקם המשכן, ובאחד באייר מנאם". הקב"ה אוהב את עם ישראל.. כל נשמה יקרה וחביבה לו, גם נשמתו של מי שהתרחק משמירת תורה ומצוות. לעיתים רואים אנשים שהתרחקו מאוד ונדמה שכבר לא נותר בהם כל זיק של יהדות. אבל האמת לאמיתה אינה כן. גם אצלם נשארת תמיד איזושהי נקודה פנימית שאף פעם לא ניתן לצפות אם ומתי היא תתעורר. הקב"ה ישתבח שמו אינו מוותר על אף אחד, אוהב כל יהודי באשר הוא, ממתין ומצפה גם לרחוקים שיתעוררו וישובו בתשובה. (משכני אחריו, במדבר, עמ' כט).

העלון מוקדש לרפואות:

- צ'יצ'אן בן ביסקה
- חזלה בת חביבה
- אהוד בן רבקה
- דביר בן גאולה
- רפאל דביר בן איילת
- אילן בן גורג'יה
- מרים בת אסתר בלור
- ליטל בת אורנה חווה
- ראובן בן חנה
- מרדכי בן ג'ראן
- חיה אביגיל בת אליס
- מעיים בת אסתר

העלון מוקדש להצלחת:

- מור אבי אוריאל בן ציפורה
- עזרא בן נאוה
- גיא בן איריס
- אלעזר בן כוכבה
- מרת אימי ויויאן בת נוריה
- בת חן בת עירית
- בר ושרית ישראל
- אליעד אליהו בן אריאלה